

domme, saa længe dette Ord „Domæner“ i sin
Gang staar i Grundloven, i det Mindste de egent-
lig fæste Eendomme, gaa ind under dette Begreb.
Jeg finder det urigtigt at afhandle nogen om-
helst Del af Eendomme tilhørende Staten,
uden at det i Forveien er opløst for Repre-
sentationen, og jeg er overbevist om, at her-
for ethvert Sagn, som var af stige Eien-
domme, havde været forelagt Rigsdagen, saa
vilde multgen en eller anden Kommune her
i Landet ikke have faaet saa billige Billaar,
som Tilfældet har været (Udflydelse), jeg sig-
ter herved navnlig til Kjøbenhavn. Hvad nu
det Punkt angaar, som er omtalt paa 3die
Spalte i Betænkningen og som angaar en Af-
hændelse til Kjøbenhavns Gavn, saa vil jeg,
ihvorvel jeg mener, at den Slags Eien-
domme aldrig burde afhændes uden ved offent-
lig Auktion — jeg sagde „i Auktion“, aldrig,
men jeg mener: i Reglerne — dog sig, at
ligeoverfor Gavnens, som jo er en Blandets In-
stitution, dels en kommunal og dels en Stats-
institution, bør man maaſte ikke gjøre nogen
Indvending netop imod det Punkt, som er
fremdraget af Udvalget, idet jeg tror, at det
dog vilde være mindre rigtigt, der at lade en
Auktion træde frem. Der er endnu et Punkt,
jeg vil omtale, det angaar Realfaktorer an-
der Militæretaten. Det har været mig hjært
at se fremdraget fra Statsrevisionens Side,
at der blandt de Sager, som sælges, er en
ikke ringe Del, der ikke have været bringte,
og hvorpaa der er tabt Betydeligt. I den
Henseende anføres nu Tab paa Fodtøisbehold-
ning angaaende Salget af 7,393 Par Gålv-
støvler, der have kostet 35,811 Rd., og hvor-
for der kun er indbødt 12,270 Rd. 28 Sk.
Det forekommer mig, at der enten maa have
været vist en mindre Omhyggelighed ved Af-
fæstelsen af dette Fodtøj, eller ogsaa, at man
har solgt det i Utide. Det er imidlertid ikke
den eneste Art af Beklædningsstykker, som paa
denne Maade realiseres fra Militæretatens
Side, der er flere Tilfælde, hvor det maa
forbauses, der ikke er ganske speciel Sag-
tyndig, at ligeledes brugte Ting, som
ikke for Lægmands Dine se ud, som om
de sælges det Mindste, dog bliver solgte
for en meget ringe Pris. Det er Altsammen

Noget, der efter min Formening maa gjøre
dette Thing opmærksomt paa det Uffeliggende,
at vi i en Gang kunne komme over til Selv-
beklædning, saaledes at man ikke aligger og
samlende disse Statter, som Møl kunne fortære
og Dyvehaand-råne, thi dette Sidste have vi
ogsaa haft Exempler paa, men derimod lader
enhver Mand bruge den Altsedrigt, han gaar
og staar til daglig Brug, det er ikke værd
at opdynges det Slags Statter, men det er
langt naturliger og mere sparende til den
Hær, som den Danmark kan tænke paa, at
stille sig Maanest, at det bliver muligt til en
hver Tid for enhver Mand at møde i den
Dragt, hvori han gaar og staar til daglig
Brug. Jeg fremhæver kun dette for at vise,
at her er en Grund mere til en Gang at
komme ind paa denne fornøftige Del. Der
er endnu et meget mærkeligt Punkt, som jeg
til Slutning skal omtale, og det er, hvad der
er anført i Slutningen af Betænkningen,
hvoraf man ser, at Generalbeisorn i Reglen
ikke undersøger de lokale Kasser. Det fore-
kommer mig, at der paa andre Steder er visse
Fingerpeg, som ligger i Sager, der have været
omtalt her i Salen endnu i denne Session,
om, at det kunde være meget onffeligt, at der
blev baade af Amtmanden og af denne Regn-
flabsmedlemmand foretaget saadanne Kasse-
eftersyn, og jeg kan ikke andet end udtale min
Tak til Udvalget, som har fremhævet dette
Punkt, for at det kan blive opløst fra Regje-
ringen, hvilken særlig Grund der kan være til,
at et saadant Eftersyn ikke har fundet Sted,
mit forekommer det i høj Grad forunderligt,
at det ikke er sket. — Jeg skal inden jeg
slutter, gjøre en lille Bemærkning til den
cerede Ordfører. Han fremhævede denne Sag
i den tabte og gjenfundne Million, som har
været omtalt i Landsthinget, men jeg synes
ikke, at han var saa ganske billig mod den
nuværende Indenrigsminister, idet den cerede
Ordfører ikke oplæste, hvad Ministeren havde
svaret. Jeg har læst den vedkommende Dis-
kussion i Landsthingstidenden, og det forekom-
mer mig, at de Dohsninger, Ministeren gav,
vare ganske tilfredsstillende, idet de nemlig gik
ud paa, at Krigsministeriet til den da angivne
Tid ikke havde disponeret over henved en halv